

דברי חכמה

ישראל במלחמה

לא הִבַּטַח לָנוּ דָּבָר
מִלְבָּד חַיִּים וְהַרְשוּת
לְנֹהֵג בָּהֶם בְּתִבּוּנָה
וְאָנוּ, שְׂעוּדָנוּ מֵאֲמִינִים
בְּסִחָר חֲלִיפִין הוֹגֵן,
מִמֶּשְׁנֵנו כָּבָר כְּמַעַט עַד אִם
אֶת כָּל מִכְסֵּת צַעֲרֵנוּ לְעוֹלָם הִזָּה
וְלֹא נֹתֵר לָנוּ כֶּעֶת דָּבָר
נִכּוֹן יוֹתֵר לַעֲשׂוֹתוֹ

רונן קלאס

גיליון מס. 2826 * טז באייר תשפ"ד * 24 במאי 2024

כפר הנשיא * עלון פנימי

עורכת: דורית צחור dorittb1963@gmail.com

מועמדים לחברות משפחת כץ-עטר

שלום לקהילת כפר הנשיא

אנחנו שגיא (45), ענבר (41), גלי (10), ניב (6).

הקיבוץ- הינו הבית הראשון של שגיא אבל מאז שהפכנו למשפחה הוא הבית השני שלנו:

הסיפור שלנו מתחיל באר"ב שם הכרנו, לפני 18 שנים בחופשת סקי בקולורדו. אחרי שנים של לימודים וטיולי קמפינג ברחבי העולם הצטרפה אלינו גלי ואחרי 3.5 שנים הגיעה לעולם ניב. ב-17 השנים האחרונות אנחנו גרים ברחובות, בעיר. אבל תמיד על הקרקע מוקפים בעצים ואדמה.

אנחנו מאוד מחוברים לטבע, לשהות בו ולטייל כמה שאפשר וכמה שיותר: הבנות מורגלות למסלולי טיול במדבר, בצפון ובעולם.

נשארנו ברחובות בגלל מסגרות החינוך של הבנות אבל הטבע קורא לנו וחסרה לנו 'החצר האחורית' הלא היא מרחבי הקיבוץ והטבע העוטף אותו.

ענבר, נולדה בקיבוץ סאסא ובגיל 5 עברה עם משפחתה למושב חצבה בערבה. במקצועה מטפלת ברפואה טבעית ובעלת עסק של רוקחות טבעית. בנוסף בשלושת השנים האחרונות עובדת בגן ילדים כעוזרת גננת.

שגיא, בן קיבוץ כפר הנשיא. אחרי סיום דוקטורנט בפקולטה לחקלאות ברחובות נכנס לעבודה בחברות אגרוטק. מזה 4 שנים עובד כמנהל מחלקת אגרונומיה בחברת אגמטיקס.

שנינו אנשים של משפחה, חברים וקהילה. מחכים להצטרף לחברינו ומשפחתנו בקיבוץ!

ואלס עם סינואר

1. לאן שלא תביט עכשיו ברחבי הרשת וערוצי השידור תראה או תשמע מישהו מתאמץ לסכם את מלחמת חרבות ברזל ולקחיה. זאת עוד בטרם הסתיימה. מחוסר ברירה כמובן. אולי משום שישנה הרגשה מרה שהיא לא תסתיים לעולם. כי ראש הממשלה הפילי לא באמת רוצה או לא באמת יודע איך לסיים אותה. מה שיותר ברור הוא שהוא יושב בבלפור או באיזה ארמון של מיליארדר חבר, ומסכם בצהלות שמחה נבזיות עם חבורת הקרנפים המקיפה אותו איך להמשיך עכשיו את סיבולתו.

2. ואני לפתע נזכרתי בגעגועים עזים במלחמה שהחלה לכאורה בשנת 82 כמבצע שכונתי קטן, ונסתיימה כעבור 18 שנים מיותרות בשנת 2,000, כאשר משה קפלינסקי נעל את השערים בגדר, אחרי שהחייל האחרון עזב חי את אדמת לבנון. וזה לא שאני מתגעגע למלחמה המיותרת ההיא. אלא שאני מתגעגע פתאום ובאופן נדיר למנהיג שהתחיל אותה.

3. כמה חודשים לפני שפרצה המלחמה, עוד בשנת 1981, העליתי בגלריית 'הקיבוץ' ז"ל תערוכה שנקראה "זרדימתכות". עד שנת 2,000 כבר לא שרד זכר לאף עבודה שעשיתי בתערוכה הנ"ל. שהייתה מורכבת מזרדים, בלוקים של פלדה דחוסה, רישומים גדולים מאוד של זרדים וגבעת עפר תחוה שהוקמה באמצע הגלריה והצמיחה דשא עשב רענן. כעבור כמה זמן לא רב אמר לי מישהו שהתערוכה ניבאה את פרוץ המלחמה.

4. הלואי והייתי יכול לומר לכם גם מה בעצם רציתי להגיד בתערוכה ההיא. אך מרגע שפרצה מלחמת לבנון הראשונה לאוויר העולם בשנת 82, כבר לא היה כל כך חשוב מה רציתי לומר בה, המלחמה הנוראה ההיא עשתה כבר את העבודה ומילאה את התערוכה במשמעות רבת משמעות. ממש כמו שמלחמות יודעות לעשות.

5. אבל בעצם מה שהייתי רוצה עכשיו יותר מכל, זה מנהיג שיהיה מסוגל להסתכל על מעשה ידיו הטובעים בים ובמקום לומר בקול צוהל "ניצחתי" "שינינו את המשוואה" ו"ניצחתי את החמאס", שיגיד בקול חלש, כאילו לעצמו "איני יכול עוד" ויתפוגג אל מאחורי הקלעים של ההיסטוריה.

6. ולצפות שזה יקרה עכשיו עם מלאך החבלה המוליך אותנו אל תהום האבדון בברוטליות כה גסה, יהיה מאוד מאוד מה שנקרא הייתי מת...

יונת בארי

1. מאז השבעה באוקטובר אני מנסה להתמודד עם הענן השחור והנורא של כאב, עצב וצער שהותירה אחריה השבת השחורה ההיא. כדי להתמודד עם צער העולם אני משתמש בכלים שניתנו לי משחר נעורי – כתיבה וציור.

2. חלק מהעבודות העליתי בתערוכה בלב הקיבוץ שקראתי לה 'יונת בארי'. 24 ציורים וחמישה שירים ליתר דיוק. מאז הפתיחה שנערכה בשבת ה-20 באפריל לא היה יום שלא הגיעו בו אנשים מבחוץ לצפות בתערוכה. השמועה על התערוכה עברה מפה לאוזן. ואנשים באים לחוות את הכאב. זה המצוייר וזה הכתוב.

3. מגיעים אנשים לא רק מהאיזור. הגיעו אנשים מכרמיה בדרום, מכפר יונה ומגבעת חיים מאוחד. והתגובות היו מרגשות ביותר. לא תמיד אני מצליח לפגוש את מי שבא מבחוץ וכשאני נוכח אני מקפיד שלא לומר דבר על העבודות. גם אם שואלים. חשוב לי מאוד שאנשים יתמודדו לבד עם הציורים והשירים ויגלו בהם את מה שעלה מעצמו מתוך העבודות ונגע בהם.

4. אני אוהב שאנשים רואים בעבודות דברים שלא חשבתי עליהם או התכוונתי להם. כי יש בעבודות כל כך הרבה טריגרים שעובדים באופן שונה על כל אחד. אני רוצה לציין שכל המפגשים עם אנשים אחרי שצפו בתערוכה היו לי מרגשים מאוד.

5. אני לא אוהב לדרג מבקרים וגם לא צריך. הרי אין כאן תחרות מי הכי מרגש את מי. אבל לפעמים ההקשר יוצר עומס רגשי גדול בפני עצמו. ביום שלישי השבוע הגיעו בצהריים לביקור יובל ודורית אור מקיבוץ רעים. יובל ודורית הם הוריו של דרור בן זוגה של יונת אור. יונת נרצחה בשבת השחורה. דרור ושניים משלושת ילדיהם נחטפו. שני הילדים חזרו בעסקות החטופים. ורק לא מזמן הותר לפרסום שדרור כבר איננו עוד בין החיים. התערוכה נקראת "יונת בארי" על שמה של יונת אור.

6. יובל ודורית הגיעו עם קרובי משפחה מעין גב שאצלם לנו לילה קודם. הביקור הזה היה מרגש וקשה ודומע מאוד. כולנו בכינו מכאב ומחוסר אונים גדול. הם עברו פעם ועוד פעם על העבודות. קראו שוב ושוב את השירים. אחר כך הצלחנו לשבת ולשוחח. יובל אמר שבחודש הראשון אחרי הילולת הרצח בבארי הוא לא הצליח למצוא מילים כדי לתקשר עם חברים וחברות. המציאות חייבה אותם להתעשת. שלושת היתומים שנותרו בחיים (בני 19, 17 ו-14) עברו לגור אצלם בקיבוץ רעים. הילדים נמצאים כעת באורלנדו ארה"ב במסע מטעם עמותה לילדי נרצחים, או משהו כזה. (הכותרות האימות האלה שהזמן הזה מייצר כשמות לעמותות).

7. יובל ודורית נצלו את ההזדמנות וקפצו בצהריים לראות את התערוכה. אחר כך ליוויתי אותם למכונית והם נסעו. בערב יובל כתב לי: "רק להגיד עוד פעם תודה על הכל. ריגשת אותנו מאוד מאוד. דורית ויובל אור, נירה וקפוצו אור". השבתי להם: "יובל ודורית תודה מעומק הלב שבאתם. אני יודע שלא ניתן לדובב את הכאב שלכם במילים או בציור. אבל ניסיתי. הציורים והשירים הם ניסיון נואש שלי להגדיר את קצות הכאב. אבל מולכם אני יכול רק לעמוד משתתף וכואב ומחבק".

8. אני חושב שאם ישנה איזושהי תכלית ראויה לתערוכת ציורים, היא קרוב לוודאי ניראית כך. שבת של שלום

יונת בארי

דודו פלמה
תערוכה

24 עבודות שנעשו מאז השבעה באוקטובר 23 ועד לא מזמן.
התערוכה כוללת ציורים וטקסטים שנוצרו ונכתבו
במשך הזמן הזה בהקשר של הטבח ומצוקת תושבי העוטף.
לב הקיבוץ - כפר הנשיא (חדר אוכל)
שעות הפתיחה: 09:00-14:30
לתאום פגישה/ סיור עם דודו
התקשרו למעייין: 050-7582266 או לדודו: 052-3866358

פינת הקריקטורה השבועית: פלט של שיחה שהוקלטה בין שני קרימינלים...

• ליליאן - קיפניס

חנה ליליאן הייתה נכדתו של הצייר המפורסם מתקופת ראשית הציונות, אפרים משה ליליאן. ליליאן נחשב לאחד מגדולי האומנים היהודים בכל הדורות. הוא היה צייר, תחריטאי וצלם. בין הקוראים ברגע זה, אין וודאי מישהו, שלא מכיר את הצילום המפורסם של הרצל על מרפסת המלון שלושת המלכים בבאזל בימי הקונגרס הציוני הראשון, 1897. אפרים משה ליליאן היה ממייסדי בצלאל בשנת 1906. הוא לא נשאר הרבה זמן בארץ וחזר לגרמניה.

נכדתו של אפרים, חנה, גדלה באנגליה ולצד חברותה בתנועת "הבונים" היא גם למדה חקלאות (התמחות בעצי פרי), ועל כן לא פלא, שכשהגיעה לכפר הנשיא עם גרעין ה' היא עבדה במטע. כעבור כמה שנים היא בקשה להמשיך את לימודיה ברחובות, והקיבוץ אישר (קל היה לאשר לימודים לתועלת המשק החקלאי).

ברחובות, חנה פגשה את טל קיפניס שגם הוא למד חקלאות (התמחות בעשב ומספוא). טל קיפניס היה בנו של ליון קיפניס המשורר הידוע (שנה הלכה שנה באה אני כפי ארימה, וגם: שמן שמן מהכד, קמח קמח מהשק, ועוד ועוד ועוד). ליון קיפניס ביקר כאן בכפר הנשיא כמה פעמים. ניסיתי בעזרתה המסורה של רחל גינת לברר אם החתונה התקיימה בכפר הנשיא, אבל לא התקיימה בכפר

הנשיא. טל וחנה נישאו ועברו לגור ברחובות. שניהם למדו לתואר שלישי ועסקו בתחומי התמחותם.

במשך שנים קיימנו קשר עם חנה וטל. בשלב מסוים הם בנו בית יפהפה בכפר ורדים, והשתתפו במפגשים של בוגרי תנועת הבונים. ואז, חנה חלתה באלצהיימר. הם עזבו את כפר ורדים והקשר אתם התמוגג.

לפני כמה זמן שמעתי ששניהם נפטרו, ורק השבוע הצלחתי לקבל אישור למה ששמעתי.

יהי זכרם ברוך.

ובמקביל, וללא קשר, קבלתי לפני שלושה שבועות מתנה מקסימה: שני ספרים באריזה אחת, בשם מחרוזת שירי הזמר של ליון קיפניס. בכרך הראשון מתפרסם סיפור חייו ויצירתו מאת אליהו הכהן, ובחלק השני המילים והתווים של כל שירי ליון קיפניס, ולצד כל שיר מצוי קוד שמאפשר באמצעות הטלפון לשמוע ביצוע של השיר. מתנה נפלאה ממש!

מי שעמדה מאחורי המפעל המיוחד הזה של הוצאת הספר לאור היא ציונה קיפניס, כלתו של ליון, רעייתו של שי קיפניס הנראית כאן בתמונה.

ושוב, תפילתנו:

מי ייתן וישוחררו כל החטופים – עכשיו!

מי ייתן ותשוב היימונט קסאו הקטנה בשלום הביתה,

מי ייתן וישובו כל החיילים שלנו ובריאים מהמלחמה,

מי ייתן וישובו כל המפונים לביתם,

מי ייתן והגליל ישוב להיות חבל הארץ הירוק, ארץ פלגי מים, ארץ החקלאות התיירות והחינוך.

שבת שלום

תמר וולפין

@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@@

אין לי ארץ אחרת
(סמטה על מידה (ניסוח) גורן)

מרגה הצטרפה לקבוצת מייסדי הקיבוץ יחד עם בן-זוגה אורי גורן.
הם עזבו לאחר זמן אבא מי שדחה אז, בודאי זוכר אותה (אוחם).
מרגה נפטרה בתחילת מאי 2024 וזמן הראוי שנפרד ממנה לפחות כאן.

מרגה נולדה ב 1924 פחות או יותר, את הילדות שלה התגוררה בברנדנבורג שבגרמניה. עם עליית היטלר לשלטון הצטרפו בני גילה הלא יהודים ל"היטלר יוגנד". אבא נפטר מהתקף לב כשמרגה בת 7.

1939 - הגיעה מרגה לבריטניה ב"קונדורטנספורט"
1940 עברה להכשרה ב"דוד אדיר".
1942 - עברו כולם לגורדיץ
1945 עובדת עם ילדים שנשלחו ממחנות המוות. בהדרגה והוראת אנגלית ועברית.

יוני 1946 הוחלט לעלות לארץ. אחד השליחים היה אורי גורן.
1947 הגיעה מרגה לארץ לנהיגה ולאחר מכן לחזרה עם הצטרפה לחברי "הבונים"
מרגה שרתה כאלחוטאית בגולני וב 1948 עברה למטכ"ל בתל אביב.

דצמבר 1948 - מרגה ואורי נישאים.
1951 עברו לכפר הנשיא.
1956 עזבו את הקיבוץ.
אלה הפרטים הידועים לי וסליחה על הקצרות

יהי זכרה ברוך!!
דוד אלמן

נמסר ע"י דוד אלמן

בררכת השחייה

שלום לכולם - עונת בריכה טובה ונעימה!
 כל מי שהוציא את אפו מהמזגן הנעים בבית, יכול לחוש שהגיע בהחלט הזמן להשתכשך במי הבריכה הקרירים והנעימים שלנו!
 באיחור מעצבן ומיותר מבחינת ההכנות לפתיחת העונה אנו עושים את מרב המאמצים כדי לפתוח את עונת השחייה בבריכה מוקדם ככל האפשר.
 תאריך היעד שלנו הוא סוף השבוע שלפני חג שבועות – ה-7/6-8 בתקווה שנספיק להשיג את כל האישורים הנדרשים מאלוהי הביורוקרטיה הישראלית. השנה הצוות שיליווה אותי יפעל במתכונת קצת שונה, כאשר חלקו יעסוק ביוזמות ואירועים, חלקו בליווי הכלכלי וחלקו בגיבוש מדיניות לפעילות השוטפת. זה המקום להודות במיוחד לקרין ואודי איילון שהיו הרוח החיה בצוות הבריכה בשנים האחרונות והשנה עקב הנסיבות האישיות ביקשו לקחת פסק זמן. בטוח שהם יעזרו מאחורי הקלעים.
 ביחד ננסה להעביר עונה נעימה לטובת כל חברי הקהילה שלנו.
 היות והצלחתי לסיים את העונה החולפת בעודף למרות הכל - ההחלטה המרכזית שקיבלתי היא לא להעלות את מחירי המנויים וכרטיסי האורח וככל שזה יהיה תלוי בנו - גם לא את המחירים במזנון. זו החלטה לא קלה ולא פשוטה לאור גל ההתייקרויות המקיף בכל המשק הישראלי. נשתדל מאד לעמוד מאחורי החלטה זאת ולכן נדרש ליווי ומעקב אחר התכנית העסקית. הכדור נמצא כמובן גם במגרש שלכם - ציבור המשתמשים. ככל שיהיו יותר מנויים ויותר כרטיסי אורח כך נצליח לעמוד ביעדי התכנית. אני מצפה לשיתוף פעולה מלא שלכם. מנויים וכרטיסי אורח ימכרו אצלי החל מה 1/6.
 טבלת מחירים מלאה תפורסם בקרוב במקומי ובפירגונים. מספר הערות כלליות-
 אנחנו כפופים כמובן להוראות פיקוד העורף בכל הנוגע לפעילות במרחב הציבורי - ובכלל זה בבריכה.
 נחזיק אצבעות ונקווה לטוב!
 כל מי שצריך לסדר את ענייניו הכלכליים מול הקיבוץ מתבקש לעשות זאת מבעוד מועד! רכישת המנויים וכרטיסי האורח תעשה כמו בשנים עברו אצל רויטל בהנה"ח לאחר סידור העניינים הכספיים (זו החלטה של הנהלת הקהילה ואין לה קשר אלי או לצוות ליווי הבריכה).
 כל רעיון ויוזמה לשיפור חוויית עונת השחייה יתקבל בהקשבה! להתראות אבי וצוות הבריכה!

שירי מלחמת חרבות ברזל

בין העיר לפרדס

מילים: איתי זבולון

לחן: ניר דנן | איתי זבולון

צה"ל נכנס לעזה, נסעתי קצת לאבא
על רקע צ'קלקה פקה פקה, מד"א, זק"א
חוצה נגמר, שזה סימן שנסיים ת'סאגה
ואין לי גג שזה סימן שבטח אין לי קרקע
וגם אין לי מוטבציה, וגם אין לי מצב רוח
כאילו לא מספיק מתוח, נכנסים לעוד ויכוח
אז אין מקום אחד כרגע אין מקום בטוח
כמו מאוכזב מהעולם, מרגיש שאין פיקוח
כמו מאוכזב מהעולם, דירגתי ת'אירוח
מה היה להם כ"כ דחוף לנגוס מהתפוח?
מי בכלל מת על שינויים? לא אני
חורף בא, אני בנדודים, צועני
סופרסטאר הומלס, קרניבור צמחוני
מהבית להורים משם ל"אייר בי אנד בי"

בין העיר לפרדס, בדרכים תחת אש
לאן תנשב הרוח? זה עוד אי אפשר לנחש
העתיד עוד מטושטש אז הראפ הזה מוקדש
לכל מי שכמוני מחפש...
לכל מי שצריך מסלול חדש
ותקוע בביירות בגלל השיבושים בוויז

מה שנשאר זה לחבק
את מה שנשאר מאחור
בין העיר לפרדס
שוב אני מחפש מקום
אליו נעים לי לחזור

וכמו שעל המייק אני נינוח
 בינינו עדיין מנסה בכוח
 כאב מידי לראות, הבית פה הוא רק קירות
 הופעות גדולות מאוד, היה לאן לברוח
 רק כשהכל עצר אני עיכלתי מה עברתי
 לאט לאט הפכתי לאחד שלא הכרתי
 נעלמתי לעצמי כדי שלא יכאב לך
 כדי שלא יכאב לי, כן זה מאוד רומנטי
 הלב נשבר אבל הגיע הזמן הזה שאבחר בי
 הבית ריק עכשיו כמו שסלמה ריק מבארבי
 בית בית בית, יש לי בית בליבי
 לא היה לי, לא ידעתי שאפשר, זה טבעי
 לא ידעתי שמגיע לי מקום גם מבלי
 שאצטרך להציל את כל מי שסביבי
 מה זה בית בית בית? לא קירות, לא סירים
 לא ריחות מוכרים, לא הנוף הצפוני, הדרומי
 זה רק איפה שנעים להיות אני
 וגדרות לא נפרצים ככה באופן פתאומי
 ולא אהיה אחד וגם לא אמצא אחד
 אם לא אהיה הבית של עצמי

מה שנשאר זה לחבק
 את מה שנשאר מאחור
 בין העיר לפרדס
 שוב אני מחפש מקום
 אליו נעים לי לחזור

ג'ובי כאן
 המזרח פרוץ מתמיד
 ממשיכים בכל הכח
 לא עוצרים בחיים
 עדיין על הסוס
 נירו, יקיר, עשיתם את זה שוב
 טונה אלבום חדש בדרך...

24.5 מיכל יודאיקין

לירון לניאדו

טל חייט

לילה פלמה-אדמס

25.5 תמנע פולגר

נעם מזרחי

26.5 יוסי כץ

אפרת אלמן

אליה דבולט

27.5 גבי טנא

29.5 אביגיל בכר

30.5 רונית הרמץ

ג'איה אלף

יום הולדת עצוב כמו זה, מעולם לא היה לה
היא ב'שבעה' כבר שבעה חדשים
היא ממשי על הקרשים.
כבר מזמן שעיניה בוכות מעצמן.

את התמונה יצרה הבינה המלאכותית

מדממת, חבוטה,
כמעט שלא קמה מהמיטה
אפשר לומר בלשון המעטה
שהיא אבדה את שמחתה.
נכלמת.
איה לא? מנהיגיה בתרדמת.
היא לא צעירה, כבר בת שבעים ונש
מתי לעזאזל היא תתאושש?

נראית מעל גילה,
חרושת קמטים ונבולה,
אכילת דאגה לבניה
הלוואי שישבו כבר הביתה, אליה.

ובלילה, בחלום,
היא מושיטה ידיה לפנים
וזועקת: איפה בעולם יש עוד עם כזה של גבורים?
וכלם ישמעו וידעו
שאת המנגינה שלה, גם אם ינסו להשתיק
אי אפשר להפסיק
היא עדין כאן
גם אחרי ההוריקן

הועתק מהפייסבוק.
לא יודעת מי כתב

